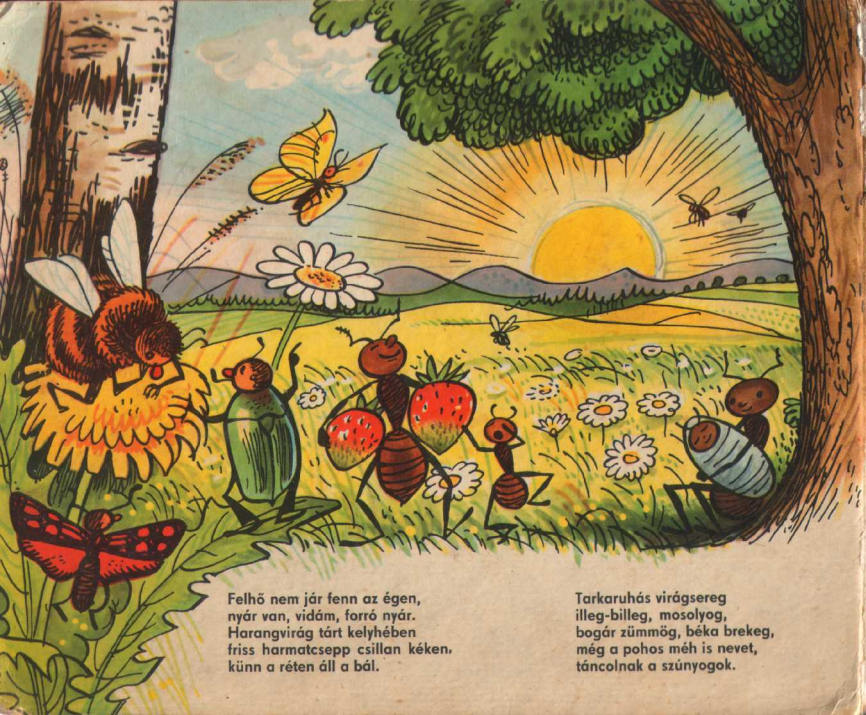

A tücsök meg
a hangyák

Felhő nem jár fenn az égen,
nyár van, vidám, forró nyár.
Harangvirág tárt kelyhében
friss harmatcsepp csillan kéken,
kűnn a réten áll a bál.

Tarkaruhás virágsereg
illeg-billeg, mosolyog,
bogár zümmög, béka brekeg,
még a pohos méh is nevet,
táncolnak a szúnyogok.

Erdő szélén várkastély áll,
püposhátú barna domb.
Szerény tanya, képe sivár,
nem lakik itt kevély király,
rözsze lepi, sárga lomb.

Belsejében éléskamrák,
tágas termek, kis szobák.
A lakói dolgoz hangyák,
amit lelnek, félrerakják:
epret, gombát, áfonyát.

Künn a réten zeng a nóta,
kering a tánc szüntelen.
Hegedű hi dárídóba,
hajnal óta tart a móka,
minden perc új dalt terem.

Szól a tücsök muzsikája,
alig két a napvilág,
lassút húz, majd frisset rája,
lepke járja, méh a párja,
míg kigyúl a mécsvirág.

Körbe-körbe, karikába
ropja, aki arra jár,
potrohát a légy riszálja,
szárnyát rázza mörikálva,
napszállatig tart a bál.

Csak a szorgos hangyanépség
cipekedik, meg nem áll.
Hogy az utat el ne vésék,
irányát a fába vésték,
üres kamra magra vár.

„Ha hó lepi be a várunk,
s ránk köszönt a jeges tél,
nem kopik fel majd az állunk,
mi ugyan nem muzsikálunk,
ki csak táncol, meg nem él!”

Tücsök koma nagyot nevet:
„Hol van még a tél, a hó?
Én a nyárról énekelek,
meleg a játszó szelek,
s mézet iszom, hóhahó!”

A vonóját kézbe kapja,
s szól a nóta, száll a dal.
Nem hallgatja a sok hangya,
a munkáját el nem hagyja
sem öreg, sem fiatal.

Ha baj esik hébe-korba,
a beteget saroglyán
ketten viszik be a bolyba.
Ami csorba, szépen sorba
összeforr majd szaporán.

Megpihen a dolgos hangya,
ha leszáll a barna est,
a nótáját elhúzatja,
dalolgatja, dúdolgatja,
mulatni most egy se rest.

Cifrázza a tücsök-banda,
vidám nóta hangja száll.
Csillagát az ég hullatja,
hűs szél támad virradatra,
búcsúzik a csalfa nyár.

Még serényebb most a hangya,
mind talpon van, nem henyél,
megtelik az éléskamra.
Mezõn rakva száz kalangya,
ebbõl lesz az új kenyér.

Megfakul az üde levél,
itt van az õsz, sir a szél.
A tücsök még egyre zenél,
vigan henyél, szava kevély:
„Ugyse lesz már soha tél!”

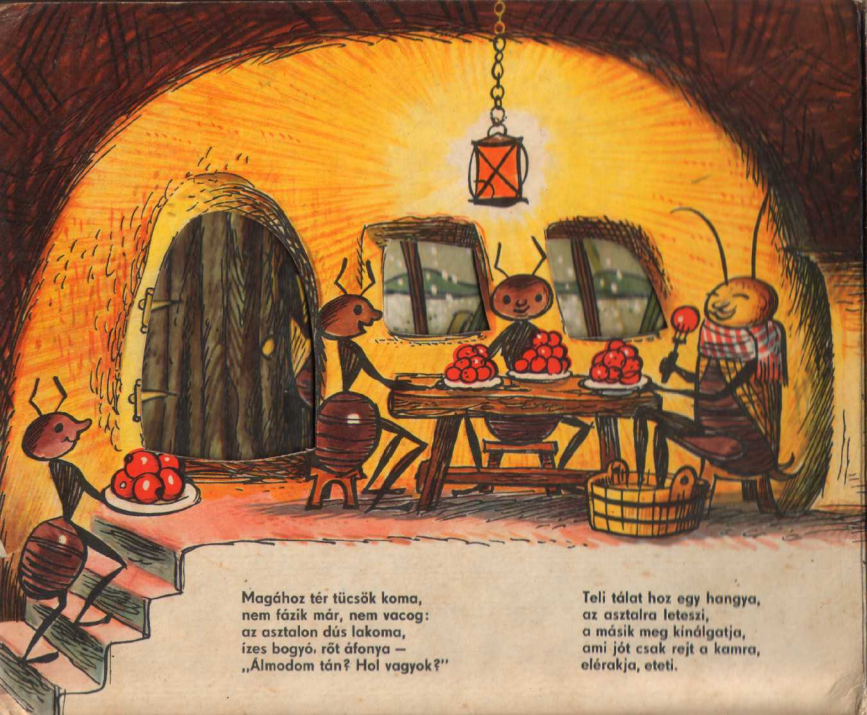
Elhervad az őszirózsa,
lombja vesztén bús a tölgy,
kora reggel, virradóra
kemény páncél fagy a tóra,
dértől fehér már a völgy.

Nótás tücsök, mi lesz veled,
magad vagy az ég alatt,
hová hajtod árva fejed?
„Meleg helyet kinél lelek?
Hol kerül egy jó falat?”

„Ahol nyáron virág kélett,
ma csak hó van, durva jég.
Nem jár kinn egy árva lélek,
vad szél huhog, fázom, félek,
s otthon üres a fazék.”

Meg is fagyna szegény pára,
pereg rá a hópehely,
de egy hangya arra járva
megtalálja s megsajnálja:
„Jut neki a bolyban hely!”

Magához tér tücsök koma,
nem fázik már, nem vacog:
az asztalon dús lakoma,
ízes bogyo, röt áfonya –
„Álmodom tán? Hol vagyok?”

Teli tálat hoz egy hangya,
az asztalra leteszi,
a másik meg kínálgatja,
ami jót csak rejt a kamra,
elérakja, eteti.

„Egész nyáron csak zenéltem,
bántam is én, mi lesz télen . . .”
Tücsök arcán szégyen ég.
De a hangyák vigasztalják,
cirógatják, biztatgatják:
„Adósaid vagyunk rég.

A te hótád nekünk is szólt!
Gyantázd meg hát azt a vonót
s idézd fel a régi nyárt!”
Tücsök magát nem kérte,
hegedűjét elővette,
megpengette, le sem tette
s egész télen muzsikált.

Ára 15,- Ft

J. Z. Novák

A TŰCSÖK MEG A HANGYÁK

Megjelent a Mladé letó, Szlovák Ifjúsági Könyvkiadó n. v. (Bratislava) kiadásában, 23 100 példányban. Harmadik kiadás. J. Z. Novák verseit fordította Tóth Tibor. Illusztrálta V. Kubista. A magyar kiadást a Móra Ferenc Könyvkiadó (Budapest) gondozta

© Mladé letó 1972

Printed in Czechoslovakia